

ქრისტე აღსდგა მკვდრეთით, სიკვდილითა
სიკვდილისა დამთრგუნველი და საფლავებისა
შინათა ცხოვრების მიმნიჭებელი

უჩუბურგებენ
„მამულის“
რედაქციას

ყოველთა ქართველ ემიგრანტთა გაზეთი ამერიკიდან №4. 11 აპრილი '04

**მოვსუქდი
სოტა...**

მითი თუ რეალობა?

**მიხეილ სააკაშვილი -
ბიოგრაფიული სააკაშის უთანამართლობა?!**

**საღ
არის
ზვიადის
ნეშტი?**

**აშენდება
თუ არა
9 აპრილის
„ჯვარცმული“
მემორიალი**

სტული გაზეთი
გაზეთში

2001 წლის 11
აპრილის დღეს
სააკაშის მხარეს
დასრულდა

**მრი ამბობს:
ზვიადის ღრის, ზვიადის შუბლზე**

გაზეთი მამულის
დამთრგუნველი და სტალინის
არსებობა დასაბუხს

**ქრისტე მამულის
დამთრგუნველს მშ. ქრისტესთან**

საკრებულის
ქრისტესთან

მიწაზე დაფრინდით!

მთ. რედაქტორი & გამომცემელი: **ΓΑΓΟΥΑΘ ΕΛΛΑΔΕΡΑ**
 Editor & publisher: **Manuchar KATCHAKHIDZE**

მამული

ქართულ ეპიგრაფიკულ პანთეონში უპირატესი

კოლექცია: **ეკა მაისურაძე** (რედაქტორი), **ნატო ციციშვილი** (რედაქტორი თბილისში),
დათო გაგუა (კომერციული დირექტორი), **ეკა ყარალაშვილი** (სარეკლამო მენეჯერი),

Phone: 1[609] 517-2278
 Mamuli@comcast.net

P.O. Box 13121
 Jersey City, NJ 07303

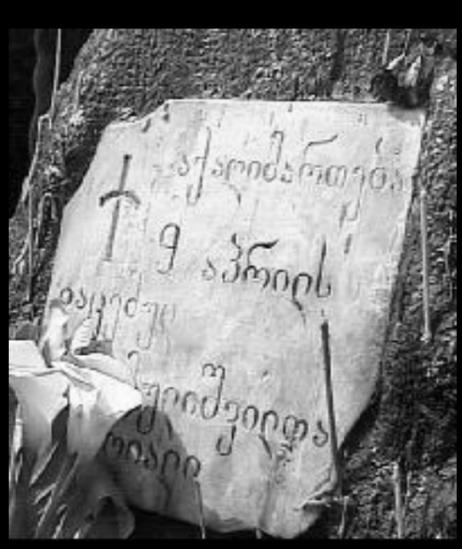
ფასი .50 ჯენტი

ამ ქვაზე 15 წლის წინათ ამოჭრილი სიტყვები უკვე აღარც იკითხება...
 „აქ აღიმართება 9 აპრილს დაცემულ მამული-შვილთა მემორიალი“-ო.

ეს შეპირება იმ ქვად მლადადებლად დარჩა, რომელიც უკვე აგერ 15 წელია „ამშვენებს“ რუსთაველის გამზირს.

მერე რა, რომ დიდგორის გმირებს 800 წლის დაგვიანებით დაუდგეს ძეგლი... მე მხოლოდ იმას ვჩივი, რომ შეპირებულის შესასრულებლად 15 წელი მართლაც დიდი დროა.

მიცვალებული სანთელს 15 წლის დაგვიანებითაც მიიღებს, მაგრამ ჩვენს თავთანაც ხომ უნდა ვიყოთ მართალნი? ყოველგვარი შეპირების გარეშე წყნეთში სასახლეებს ვაშენებთ და ერთი პატარა, „ლაწირაკი“ ძეგლის დადგმა გავვიწყირდა?...
 საქართველოს პრეზიდენტის ამ გვერდზე დაბეჭდილი განკარგულების გამოსვლის პარალელურად, ისევ არ არსებობს 9 აპრილს დაცემულთა მემორიალი, სამაგიეროდ 9 აპრილს შეგეძლება დაესწროთ ანატოლი სობჩაკის ბიუსტის გახსნის ცერემონიალს თბილისში.

რედაქტორის ნიკურტი

საქართველოს პრეზიდენტის

განკარგულება

ΑΓΑΘΙ Ε Ε ΟΙ ΑΥΑΕΕΟ ΑΟΙ ΑΓΕΟ
 ΟΕΑΑΑΑΥΙ ΧΕΟ ΣΙ ΓΕΟΡΕΑΑΑΕΑ ΟΑΟΑ

1989 ΒΕΕΟ 9 ΑΒΟΕΕΟ ΕΑΕΕΕΟΕ ΑΑΟΕΑΕΑΑΟΕ ΟΑΑΕ-
 ΕΟΕΕ ΤΙ ΑΕΑΤΑΕΟ ΑΑΤΑΑΤΕ ΟΑΒΟΕΑΤΑΟΙ ΕΙ ΤΕΟΕΕ ΟΑΘΕΑΤΙ -
 ΑΑΟΕ ΟΑΟΑΤΕΕΕ ΑΑΤΟΕΙ ΤΕΑΑ ΑΕΑΕ ΒΑΕΕΕΕΟΑ ΑΑ ΟΑΟΕΑΑΕΕ
 ΑΟΕΟ ΒΕΤΑΟΑ ΑΑΤΟΕΟΕΟΑΑΟΕΕ ΑΑΤΟΑΑΟΑΑΕΟΑΕΑΟ ΑΤΑΟΙ ΕΕ
 ΟΙ ΑΥΑΕΕΟ ΑΟΙ ΑΓΕΟ ΟΕΑΑΑΑΟΥΙ ΧΑΑ:

1. ΕΑΕΕΕΟΕ 9 ΑΒΟΕΕΟΕ ΟΑΑΕΤ ΑΕΟ ΟΕΑΑΟΕ ΑΑΕΑΑΟ
 ΑΤΑΟΙ ΕΕ ΟΙ ΑΥΑΕΕΟ ΑΕΟΟΕ.
2. θ. ΕΑΕΕΕΟΕ ΟΙ ΑΕΑΤ (Ε. ΑΙ ΑΑΕΑΑΑ):
 Α) ΑΑΤΕΑΕΤΙ Ο ΑΑ ΤΕΕΥΙ Ο ΑΑΑΒΑΑΟΕΕΑΑ ΕΑΕΕΕΟΕ ΑΟΕ-
 ΑΟΕΕ ΘΟΕΟΑΕΑΟ ΑΤΑΟΙ ΕΕ ΟΙ ΑΥΑΕΕΟ ΟΑΑΕΕΟ ΤΕΤΕΑΑΕΟ
 ΟΑΟΑΑΑ:
- Α) ΟΑΘΟΕΑΑΕΤΙ Ο ΕΟΕΟΟΕΟ, ΠΑΑΕΕΑ ΑΥΑΕΟΑ ΑΑ ΟΘΙ ΟΟΕΟ
 ΟΑΤΕΕΟΟΙ ΟΕΑΙ ΑΟΕΑΑ ΟΕΟΤΑΑΕΥΙ Ο 2004 ΒΕΕΟ 9 ΑΒΟΕΕΟ
 ΑΤΑΟΙ ΕΕ ΟΙ ΑΥΑΕΕΟ ΑΕΟΟΕΟ ΟΑΕΑΤΙ ΑΑΘΙΕΟ ΥΑΟΑΤΙ ΤΕΕΟ
 ΤΙ ΤΕΑΑΑΑΑ-ΑΑΤΑΟΕΑ.
3. ΟΑΘΟΕΑΑΕΤΙ Ο ΟΑΑΑΟΑΤΙ ΟΑΘΑΕΑ ΟΑΤΕΕΟΟΙ Ι (Ο. ΑΕΟΑ-
 ΑΕΟΑΕΕ), ΕΙ ΧΑΟΟΟΟΘΟΟΕΟΑ ΑΑ ΑΑΤΕΑΕΟΑΑΕΟ ΟΑΤΕΕΟΟΙ Ι
 (Ε. ΟΘΕΟΑΕΑ) ΑΑ ΧΕΑΤΑΕΑ ΟΑΤΕΕΟΟΙ Ι (Α. ΤΙ ΥΑΕΑΑΕ) ΟΕΟΤΑΑΕΥΙ
 ΑΤΑΟΙ ΕΕ ΟΙ ΑΥΑΕΕΟ ΑΕΟΟΕΟ ΟΑΘΟ-ΘΑΟΑΟΑΟΑΕ-
 ΑΑΤ ΕΑΕΕΕΟΕ ΥΑΟ ΧΑΟΑΑΑΕΕ ΥΑΙΤΙ ΟΑΤΕΟ ΤΕΤΕΕ ΥΑΟΑΑΤΕΟ
 ΣΙ ΓΕΟΡΕΑΑΑΕΟ ΑΑΤΑΙ ΟΥΕΑΕΑΑ.

რატომ ვივიწყებ ჩვენს უახლოეს ისტორიას?
 რატომ გვგონია, რომ ის, რაც გუშინ იყო, დღევანდლობაზე არავითარ გავლენას არ ახდენს...
 რატომ არ ვცდილობთ, რომ ჩვენმა შვილებმა საფუძვლიანად შეისწავლონ თავისი სამშობლოს ის ფურცელი, რომელიც ერთ-ერთ ყველაზე სასტიკად და სისხლიანად ითვლება...
 წარსულის დავიწყება ერთ-ერთ იმ ცოდვებია, რომლის ჩადენისათვის ღმერთს რაიმე განსაკუთრებული სასჯელი არ გააჩნია. თუმცა ცოდვა ცოდვა და იგი მაინც არ რჩება დედამიწაზე დაწვესებულ კანონზომიერებათა მიღმა. წარსულის დავიწყებაში თავისთავად დევს ერის თვითგანადგურების და დაცემის ნიშანი.
 აბაონიაში არსებობს თვითდასჯის ერთი მეთოდი, რომელსაც მსოფლიო ხარაკირის სახელით იცნობს. სიკვდილის ეს ფორმა აბსოლუტურად განსხვავდება თვითმკვლელობის ნებისმიერი ვერსიისაგან. განსხვავდება, თუნდაც თავისი სისასტიკით. ხარაკირის დროს პატრონი საკუთარ ხმაზე წამოეგება და ეს არის თვითდასჯაც, თვითგმობაც და თვითგანადგურებაც... ასეთი სიკვდილი გააზრებული და შეგნებულია. არსებობს საკუთარი სურვილით მთავრდება, თუმცა რაღაც მიზეზი, ხარაკირის აუცილებლობა რომ გამოიწვია, რა თქმა უნდა, არსებობს...
 არ ვიცი, დაფიქრებულა თუ არა ვინმე ამაზე, მაგრამ ხარაკირი პიროვნების მასშტაბებს სცილდება და ქვეყნისათვის დამახასიათებელ თვითმკვლელობის ფორმაც ხდება. ქვეყნისათვის ხარაკირის გაკეთების ერთ-ერთი წინაპირობა

კი სწორედ წარსულის დავიწყებაა. წარსულის არქონა უმოძველობასაც ნიშნავს, უმოძველობა კი თავისთავად დასასრულია.
 ბევრი თვლის, რომ წარსულზე ლაპარაკი რომანტიკოსების ხვედრია და რეალობა ვერ იტანს ამას. თუმცა, ივიწყებენ, რომ რეალობას სჭირდება კარგად გააზრებული წარსული, თუნდაც იმისათვის, რომ შეცდომები აღარ განმეორდეს. არადა, დედამიწაზე ისტორიული მოვლენები ისევე განმეორებადი და ბრუნვადია, როგორც მოდა, გემოვნება და საერთოდ, ადამიანთა ყოფა. წარსული იმისთვის არსებობს, რომ იქიდან რაღაცეები მომავალში გამოიყენო. ასე რომ არ იყოს, არც იარსებებდა...
 საქართველო ამჟამად, ჩანს, სწორედ ხარაკირისთვის ემზადება. რადგან არცერთი ქვეყანა არ ცდილობს ისეთი სისწრაფით დავიწყოს თავისი წარსული, როგორც საქართველო. განსაკუთრებით ამ წარსულის გუშინდელი დღე... წარსულის ანალიზზე ხომ საუბარი ზედმეტია. არადა, ნებისმიერი მასხვობა ანალიზის გარეშე უაზრობა და მხოლოდ ქრონოლოგიურად დალაგებული ფაქტების ერთობლიობაა. სხვა საქმეა, რამდენად გაუაზრებელი თუ გააზრებულია ეს ხარაკირი, ნაწილი თვლის, რომ წარსულის დავიწყება სრულიად შეგნებულად ხდება და ეს ხერხდება ამ საქმეში კარგად დახელოვებული ადამიანების მიერ, დაწვესებული ფარგლების და განრიგის მიხედვით. რომ წარსულის დავიწყდება ხდება დემოკრატიის, გლობალიზაციის და ცივილიზაციის სახელით...
 ნაწილს კი, მიაჩნია, რომ წარსულის დავიწყებას მხოლოდ ერთი

მიზეზი აქვს - საზოგადოების ინდიფერენტულობა. რომ, ყველაფრით დაღლილ ქართველებს აღარაფერი აინტერესებთ გარდა ყოვალდღიური ლუკმა-პურისა, და ეს საკმარისია იმისათვის, რომ ადამიანს ყველაფერი დავიწყდეს, ცხოვრების იმ მონაკვეთის გარდა, რომელშიდაც თავად ცხოვრობს.
 ასეა თუ ისე, წარსულის დავიწყება ნებისმიერ შემთხვევაში შეგნებული თუ შეუგნებელი თვითმკვლელობაა...
 ამ წერილის გასაცემად და თუნდაც, ცოცხალი მაგალითის მოსაყვანად უახლოესი წარსულიდან ერთ თარიღს ავიღებ...
 მაგალითად, ცხრა აპრილს...
 ეს დღე ისტორიაში თხუთმეტი, ხოლო სასკოლო სახელმძღვანელოებში რამდენიმე წლის წინ შევიდა...
 მაშინ, 1989 წლის 9 აპრილს, თბილისში, მთავრობის სასახლის წინ შეკრებილი ქართველობა, თავისუფლებას რომ მოითხოვდნენ, სასტიკად დაარბიეს რუსმა სამხედროებმა...
 ფიქრობდნენ, რომ დროთა განმავლობაში ყველაფერს თავისი სახელი დაერქმეოდა, მაგრამ ასე არ მოხდა. პირიქით, ემოცია, რომელიც 1989 წლის 9 აპრილმა გამოიწვია, სულ რამდენიმე წელში ჩაცხრა და მიიღია. შესაძლოა, ეს შემდეგ და შემდეგ განვითარებულმა ტრა-

გიკულმა მოვლენებმა, ომმა და ხელისუფლების ჩამოგდებას განაპირობა, მაგრამ კითხვაზე, რატომ მოხდა ფაქტის მასიურად დავიწყება, პასუხი არ არის...
 იქნებ სიტყვა - „მასიურზე“ ვინმე შემედავოს, ამიტომაც განვმარტავთ: როცა დედაქალაქში ისევ არ აუგიათ დაპირებული დაღუპულითა მემორიალი, როცა აღარაფერი ახსენებს (განსაკუთრებით მთავრობა) იმ დღეს მოწამლულ ადამიანებს, როცა წელიწადში ერთხელ, მხოლოდ 9 აპრილს გვახსენებენ ამ დღეს დაღუპულები, თანაც არა ისე, როგორც საჭიროა... როცა დედა შვილს არ უხსნის, რა მოხდა მაშინ, ხოლო შვილი სასკოლო სახელმძღვანელოში არ იხელება და არც აინტერესებს, ეს უკვე მასიურად დავიწყებაა...
 რამდენიმე ხნის წინ, ერთმა „თინეიჯერმა“ იკითხა კიდევ, რა მოხდა ერთი ასეთი ამ დღეს, სურათები რომ გამოუფენიათ...
 ვისაც გვახსოვს, იმათ გვაივიწყდება, ხოლო ვინც არ იცის, ბევრს, სამწუხაროდ, არც აინტერესებს...
 ნიკა (15 წლის): „მაგ დროისთვის ჩალიან პატარა ვიყავი და ნამდვილად არ ვიცი რა მოხდა. ამბობენ, ქართველებმა ერთმანეთი დახოცესო.“
 ელენე (17 წლის): „ვიცი, 1989 წლის 9 აპრილს რუსთაველის მოედანზე ახალგაზრდები მოკლეს და

მოწამლეს. ამას ჩვენ სკოლაშიც ვსწავლობთ. ალბათ, ვისაც აინტერესებს, იმან იცის კიდევ.“
 თემო (15 წლის): „არ ვიცი... არც სკოლაში მისწავლია... დედაჩემსაც არ აუხსნია, ალბათ არ მიკითხავს და იმიტომ...“
 ერეკლე (17 წლის): „მე ისტორიულზე ვსწავლობ და სირცხვილიცაა არ ვიცი, რა მოხდა 1989 წლის 9 აპრილს. მართალია, ჩემმა ბევრმა თანატოლმა არ იცის ამის შესახებ, მაგრამ ეს მათი ბრალი არ არის. ეს ჩვენი უფროსების ბრალია.“
 რამაზი (16 წლის): „ნაღდად არ ვიცი, მეხუთე კლასის მერე სკოლაში არ მივიღია და...“
 თეა (17 წლის): „ვიცი, რომ ახალგაზრდები დაიღუპნენ, მაგრამ კონკრეტულად რა მოხდა, არ ვიცი. მგონი ვიღაცა გვებრძოდა...“
 ესეც ჩვენი რეალობა!
 თინეიჯერების უმრავლესობამ არ იცის, რა მოხდა 9 აპრილს, ხოლო მათმა აბსოლუტურმა უმრავლესობამ არ იცის, თუ სად დგას თბილისში ამ დღეს დაღუპულთა მემორიალური ქვა.
 ...იმ საბედისწერო ადგილას ქვაზე ამოტვიფრული სიტყვები ჯერაც ღაღადებენ: „აქ აღიმართება 9 აპრილს დაცემულ მამული-შვილთა მემორიალი“. მომავალი თაობა წარსულს ივიწყებს და ამაში მათ ჩვენ, წინა თაობები ვეხმარებით.

წავიკითხე თქვენს მიერ ამერიკაში დაარსებული გაზეთი „მამული“ - №1(3) თებერვალი. თავს უფლებას ვაძლევ ბევრი ადამიანური რამ შეგახსენოთ. როგორ და რანაირად მიიღებთ ეს თქვენი საქმეა. მე კი როგორც თქვენი გაზეთიდან ვიცი „კრემლის ბატონ-პატრონი“ ბრძანდებით, ჩემი გალანდვაც არ გაგიკორდებოთ, თავს ნუ შეიწუხებთ ამ წერილს პასუხისთვის არ გწერთ. ვიმეორებ ადამიანური მოვალეობა ადამიანისა უნდა შეგახსენოთ.

მამ ასე, ვთქვათ სათქმელი! - სასიამოვნოა, რომ აქ ამერიკაში ოკეანისგანდამა ქართულ ენას მონატრებულ „გაჭირვებულ“ ქართველებისთვის გიზრუნიათ და გაზეთი დაგიარსებიათ, თქვენი ამერიკაში ჩამოსვლა, ჩამოსვლის ერთადერთი (და არა ერთ-ერთი) მიზანი და მისიაც ალბათ ეს იყო და სხვა არაფერი, თუ არა გულმხურვალე ქართველს საქართველოდან რა წამოიყვანდა? - თქვენი „წყალობით“ ამ ხალხმა არ უნდა დაივიწყოს: „ენა, მამული, სარწმუნოება“. თქვენსგან განსხვავებულ ქართველებზე ვლამარაკობ, იმათზე, ვინც ამერიკაში გაჭირვებამ მოიყვანა, თქვენგან განსხვავებულს იმიტომ ვამბობ, რომ თქვენ - „მამული“ ბატონ-პატრონს, საქართველოში სხვადასხვა გაზეთების ნარედაქტორებს ცხოვრება მოწყვნილი და გაჭირვებული არ გეკნებოდათ, არც საკუთარი გაზეთის დაარსება იქნებოდა თქვენთვის პრობლემა, მაგრამ რას იზავ, ღარდს ღოღარდს ჯობია, საცივს ამერიკულ და სალაივს, დედას პურს - „საბეჭე“, ხოლო გულზე ხელი დაიდეთ და თავს გამოუტყდით: აქ ამერიკაში რისთვის ჩამოსხვდით?!

ამერიკა თავისუფლების ქვეყანაა, აქ ის ადამიანური ღირებულებები საერთოდ არ ფასობს, რაც ჩვენთან - საქართველოში, ქართველებისთვის სისხლხორცეული, ტრადიციული და პატივსაცემია. ამერიკაში კარგი ცხოვრებისათვის მობრძან ნებით.

თქვენც მოხვედით, კეთილი ბატონო, **მოხვედი T Tavisufli ebis qveyanaSi, rom Tavisufli ad I anZRoT saqarTvel os xal - xi.**

ყველა ქართულ გაზეთს და მით უფრო ამერიკაში დაარსებულ, დაბეჭდილს მკვეთრად უნდა აჩვენოს ქართული სული. თქვენს გაზეთს - „მამული“ („მამული“ პირად სარგებლობაში მყოფ მემკვიდრეობით მიღებული ნიშნის ნიშნავს) მემკვიდრეობისა რა მოგახსენოთ, მაგრამ პირადულის კვალი კი თავიდან ბოლომდე წითელი ზოლივით გასდევს. დავიწყეთ ჩემს მიერ ზემოთ აღნიშნული გაზეთის პირველი გვერდიდან. თქვენს ნატვრასა თუ სურვილში ნათქვამია „იკანკლედი პქვილო ვარდის ფესვს, რომელიც თურნე ქვევრს გაზეთქავს ისეთი ძლიერია.“

არ არის მართალი! ვარდს დეგროც და ფესვიც ძალზე ნაზი და სუსტი აქვს, ამას მე ჩემი გამოცდილებიდან გეუბნებო. ჩემს საკუთარ ეზოში 20 წლის განმავლობაში ვზრდიდი, ვუვლიდი თითქმის ყველა სახის და ფერის ვარდს, ხშირად ვიღებდი მიწიდან და საჩუქრად ვაძლევდი **karg** ადამიანებს. საქართველოს მომავალი მუხისა და კაცლის ფესვივით ძლიერი უნდა იყოს. ნათქვამს ცუდად ნუ გამოგებთ, სურვი-

რედაქტორისაცან:
ღმერთმანი, ამ წიგნის დაბეჭდვას ანც ვაპირებდი...
ასეთი სახის წიგნი რედაქციაში ათასი შემოდის, მაგრამ ის ბრალდებები, რასაც ვითომ „ინტელექტუალური“ ავტორი მიყენებს, ყოველგვარ ზღვარს სცდებო და არა მარტო პასუხის გაცემას, არამედ დეჟელსაც საჭიროებს!
წიაკითხეთ და ამაში თავად დაწმინდებით!

მამული, სარწმუნოება... მამული, სარწმუნოება...

ლის აკრძალვა ცოდვას, დანაშაულისა და ბოროტებას, რისგანაც მე შორს ვარ. მე მხოლოდ სიმართლე გითხარი. ვარდების რევოლუციამ ბევრ ქართველს უნდა შეახსენოს, რომ სამშობლო ვახივით ნაზი და სათუთია. მას მუდმივი მოვლა-დაცვა და პატრონობა სჭირდება.

მანუჩარ ბატონო! - ვინ დაგვიბრუნებს აფხაზეთს?! თუ ყველამ გულა-ნაბადი აიკრა და ამერიკაში დაიდო ბინა „თავისი“ ნებით (რა თქმა უნდა ამერიკაში არავის ასახლებენ).

ნოდარ დუმბაძის სიტყვებს შეგახსენებთ (მაპატიეთ, თუ სოხუსტე ვერ დავიცვა):
„- ზოგს სამშობლოს სიყვარული საჯილდოა ქვე პკონია, მივა, თუ ვერ ასწია სხვას უბიძგებს: შენ ასწიე, მე წელი მტკიცია, აწევაში მოგეხმარებო...“

... სამშობლოს სიყვარული ის საჯილდოა ქვეა, რომელსაც თუ ვერ ასწიე, ქვე უნდა მოექცე და გულზე დაიდო, რომ შენმა მომდევნო თაობებმა მაგალითი დაინახონ.“

სამშობლოს სიყვარული, მის მომავალზე ზრუნვა, ქართულ ენაზე საგაზეთო სტატიების წერა და ლამაზი სადღეგრძელოების თქმა კი არაა მამულიშვილური მოვალეობა და საქვეყნო საქმის კეთება, აფხაზეთი ქულზე კაცს ითხოვდა, თქვენ რა წელით გაიღეთ?! ან რას დაარქმევთ იმ „ადამიანებს“ ვინც ღილიონები მოპარა საქართველოში ხალხს და ზოგ მათგანს ნაგავში პურის ნატვების საძებნელად გაუხადა საქმე. გაწირა და უბედურებისთვის გაიშტა. როდესაც ხალხის ტანჯვა ზღვარს აღემატება და მოთმინების ფილა იხსება, იგი ეძებს თავისი უბედურების მიზეზს და ქუჩაში გამოდის უფლებების მოსაპოვებლად. (აქაც და ყველგან ავტორის სტილი და შეცდომები დაცულია. რედ.)

ასეთი ხალხის ცვერდით დგომა არანაირ სირცხვილად არ მიმაჩნია. თბილისში 2003 წლის 23 ნოემბერს ერთი კაცის ჩამოგდება კი არ მოხდა, არამედ მანკური რეჟიმის შეცვლა მოხდა, რაც დიდი ხნის მიზეზის შედეგი იყო.

ძალზე გამაკვირვა წითელ ფერზე დაწერილმა ციტატამ - „ასლანი მნელად პროგნოზირებადია, შეიძლება კიდევ გავიდეს საქართველოს შემადგენლობიდან“.

ჩანს ძალიან გაგხარებიათ ეს მოსახრება და ამიტომც კომუნისტების სახეიმო ფერზე „დაასურათხატეთ“. **Cans Tqven da-qumacebul i saqarTvel o gi-rCevniaT mTI iansa da Zi-ers.** რაც შეეხება ა. აბაშიძეს, მთლად ისე არ არის საქმე თქვენ რომ გგონიათ, შეახსენებენ ბატონ ასლანს რომ ის რაც მისმა წინაპრმა მ. აბაშიძემ გააკეთა,

მასზე ფეხი არ დააბიჯოს, სხვა რომ არა იყოს რა, „მიცვალეულთა უპატივეცემლობა სამარცხვინო სულმოკლეთაა“.

კვლავ თქვენს ამერიკაში „ვიზიტზე“: **wamosvl i sas ufl eba aq wamoiReT da moval eoba moixeniT da iq datoveT?!**

„სადაც არ გინათ იქ იმყოფ, ეგ რა ვაქაცის წესია?!“

„მაგარი ვაქაცობაა“ ყოფილი და ახალი პრეზიდენტების კრიტიკა. კარგი თქვენებური გემოვნებით შერჩეული მათი სურათები, 23 ნოემბერს რუსთაველზე მდგარი ხალხის არაფრად ჩაგდება, იმ ხალხისა, რომელმაც დოლგარმონის „აბდალევა“ შეძლო და ამით გული ატკინა 9 აპრილს სამშობლოსთვის თავშეწირულ მამულიშვილებს - თქვენი გაგებით.

თქვენ როგორ ფიქრობთ თქვენი გაზეთის ეს ნომერი რომ ხელში ჩაუვარდეს მ. ჭყონიასა და თ. სამარგულაინის ოჯახს, ნაკლებად ეტკინებთ გული? სხვები რომ მოისვენებთ და ისინი „გამოგრა“ სტატიაში. გეთანხმებით, რუსთაველის გამზირი იქ დადგა და მათი ოჯახებისთვის მართლაც გოლოგოთაა, მაგრამ, თქვენ, - საქართველოს ისტორიის ფრიალზე მცოდნეს შეგახსენებთ საქართველოს ეთნოგრაფიიდან: ქართლში წინათაც და ახლაც ასეთი წესი იყო და არის: ოჯახი გარდაცვლილ წევრს „წლისთავს“ წესს რომ აუკვებდა, სურვრას სიმღვრით დაასრულებდა. ამას „ჭკერის გახსნა“ ეძახდნენ. ეს იმას ნიშნავდა, რომ სიცოცხლე გრძელდება.

9 აპრილს დაღუპულებმა ძეგლი თვითონ დაიდგეს. თქვენ რასაც გულსხმობთ, არც იმ ძეგლის დადგმა დაგვიანებულნი. ქართველი ხალხი არავის დაუკარგავს ამაგსა და ღვარს. დიდგორის ბრძოლაში დაღუპულ გმირ მამულიშვილებს ძეგლი 800 წლისთავზე დაუდგეს...

...საქართველოს მომავალი ერთი კაცი მართლაც არ არის, მაგრამ პიროვნების როლი რომ დიდია ისტორიისთვის, მგონი არ უარყოფთ. საქართველოს მომავალი ხალხია, ვისაც სამშობლო უყვარს და ვინც სამშობლოს აფასებს.

„როგორც გინდა უჭირდეს საქართველოს და და როგორც გინდა მიჭირდეს მე საქართველოში,

მანც საქართველოდან არსად წამსვლელი არა ვარ“ - თქვა ქართული ხალხური ცეკვის სახელმწიფო ანსამბლის ხელმძღვანელმა ნ. რამიშვილმა.

დრო ყველაფრის მკურნალია, იგი თავის ადგილს მიუჩენს მტყუნასაც და მართლსაც, რა თქმა უნდა თქვენც, გისაყვედურებთ **komunisturi gazeTebis redaqtorebis ampartavnul zemo dan qeris da TiTis qnevis mankier Cuevas.**

ასე ბატონო მანუჩარ! ამერიკაში საქართველოს საქმის საკეთებლად არალეგალურად არ რჩებიან. ქართველები არალეგალები ყოველ განხილვაზე მადლობას სწირავენ ამერიკის ელჩს საქართველოში რ. მაილსს, რომელმაც მათ გაუმართლა „აქ მულ ქვეყანაში“ მოხვედრა. ისინი თავისი „ნებაყოფლობით“ პატრონობით ოჯახებსაც კვებავენ და ახლობლებსაც ეხმარებიან.

თქვენი გაზეთის ეს ნომერი თუ არ დარჩა „ხმად მღაღადებისა უდაბნოსა შინა“ და რ. მაილსს ჩაუვარდა ხელში, ძალიან გაუკვირდებოდა იმ ეთიკის კაცს უარესი სიტყვა რომ ვერ მოძებნეთ და „ვიზიტის ტყაპუნით“ დაქმავდებოდით.

ძალიან კარგია ამერიკის ამ უკულმერთ ელჩს ასეთი ალიყური რომ ააწანით, იქნებ ამით ხელი შეეწყობოთ ქართული დიასპორის გაზრდა-მომრავლებას ამერიკაში.

უფრო კარგს იზავთ, თუ ერთ ასეთ ალიყურს ამერიკის პრეზიდენტ ბუშს უმცროსსაც უთავაზებთ, იქნებ გონს მოეგოს, აზრი დააღაგოს და ამერიკაში მყოფ ყველა არალეგალს „მწვანე ბართით“ ან მოქალაქეობა უბოძოს.

ჩემი წერილის დასასრულს ისევ რჩევები:

- გარეკანის პირველ გვერდზე დასახელებულ სტატიებს მიუთითეთ ვერდის ნომრები;

- კარგი იზამთ ისტორიული ძეგლის სურათებს გაზეთში და კალენდარშიც სახელწოდებას მიუწეროთ, რომ მკითხველს ერთმანეთში არ აერიოს სვეტიცხოველი და ალავერდი...
რა თქმა უნდა, უნაკლო ღმერთის გარდა არავინაა. მიუხედავად იმისა, რომ მე ამ წერილს „კრემლში“ ვგზავნი, მინც გიგზავნით. კრიტიკა ხომ მწარე წამალივითაა, წამალს კი რაგინდ მწარეც უნდა იყოს, მანც უწერენ ავადმყოფს, როცა აუცილებელია.

საქართველოს სიყვარულს ნურავის უსაყვედურებთ:

„...ისეთმა ფურმა უნდა დაგწიხლოს, რომ ჩვენზედ ბევრსა თვით იწვევდეს, ვაი თქვენს ხელში ჩვენს საქართველოს“... (ილია)

ბოლო სიტყვა თქვენია. სიკვდილმისჯილებსაც ალაპარაკებენ, მაგრამ განაჩენს არ უცვლიან.

ერთი სიკვდილი გაგათავი, ხელში კალამი რომ ავიღე! სასიკვდილო ის კი არაა, ხელში კალამი რომ ავიღე, არამედ ის, რასაც ეს კალამი თავისთავად დაწერს.

ჟურნალისტის იარაღი რომ კალამია და მეტი არაფერი, ეს საყოველთაოდაა აღიარებული.

იარაღზე კი პასუხისმგებლობას ყოველთვის პატრონსა თუ ჯარისკაცს აბარებენ.

ეს ცნობისათვის, წინასწარ, იმის სათქმელად, რომ ამ კალამით დაწერილის პასუხისმგებლობას არსად გავუბრუნებ და ამ გვერდზე დამჩნეულ ყოველ წერტილზე თხემით ტერფამდე პასუხისმგებელი ვარ.

მეც წავიკითხე რედაქციაში შემოსული „ანონიმია“, რომელმაც წარსული ეპოქა გამახსენა, როცა მგზნებარე კომუნისტები თუ უბრალო უნივერსამის დირექტორები რედაქციებს წერილებს უგზავნიდნენ, უავტოროდ და უნამუსოდ.

ხელმოუწერლად, შეიძლება თაობასა და სამშობლოს ლამაზი ლექსი დაუტოვო, მაგრამ ხელმოუწერლად, უავტოროდ ავინო გაზეთის რედაქტორი, რომელიც ქართულად კითხვარ რომ არ დაგვიწყდეს, საკუთარი მხრებით გაზეთს ქმნის, თავისუფლად საქართველოს ხალხის გალანძვლა დააბრალოთ, მაპატიეთ და უდიდესი ცოდვია, განსაკუთრებით ახლა, აღდგომის მარხვაში და ვნების კვირას...
მეგობრულად გირჩევდით, რომ აღსარებაში თქვით და გულით მოინანიოთ...
ხედავთ, მე ისევ თქვენზე, თქვენს სულზე ვერზუნავ...

ამ წერილის ყოველ წინადადებაში იმდენი შეცდომაა, უნებურად გაგფიქრე, რომ შეუვარებულის დაწერილია, სხვისი სატრფოს ნაკლს რომ ითვლიან და საკუთარისას ვერ ხედავენ.

ღმერთს შენობით მიგმართავთ...

არ გჯერათ? აბა გაიხსენეთ: წმიდა იყვანსახელი შენი, მოვედინ სუფევა შენი, იყავნ ნება შენი...
ღმერთს თუ შენობით მიგმართავთ, ალბათ არ იუკადრისებთ, თუ თქვენც, ჩემო იმანო, შენობით მოგმართოთ.

„შენობით“ საუბრის აუცილებლობა აქ იმისთვის მოვიტანე, რომ ყოველგვარი ბარიერი, ჩვენს თვალწინ არსებული, დავამსხვრიოთ და მე და შენ პირისპირ დავრჩეთ.

გულზე ხელი დაიდეთ და მითხარით, როცა ეს წერილი საბოლოოდ გადაათეთრეთ, სანამ კონვერტში უკრავდით თავს და თქვენი ტკბილი ენის ნერწყვით დალუქავდით, ერთხელ მაინც თუ გადაიკითხეთ? მხოლოდ იმისთვის, რომ გაგეგოთ

„რავარი“ გამოგვივიდათ?! არა მგონია გადაგვიტოხოთ! თქვენ მეტყვიან, „კიო!“ მომკალით და ვერ დავიკრებ!

მასხენდება, ჩემს მშობლიურ ლიტერატურის მასწავლებელს, ნაშრომზე ნიშნის დასმის პარალელურად პატარა მისეული შეფასების რამოდენიმე სიტყვით დაწერაც უყვარდა.

თქვენი ეს ნაწერი რომ ენახა, უქველად ამ სიტყვებს დააწერდა: მიწაზე დაფრინდი, ფრთები დაგელდება!

მე არ ვიცი, სოკრატესავით არის თუ არა სიმართლე თქვენი მეგობარი, მაგრამ მაინც უნდა გითხრათ:

- მალლა დაფრინავთ, ისე რომ მიწაზე ფეხსაც არ ადგამთ!

შეიძლება თქვენ არ დაფრინავთ, მაგრამ რაღაცა რომ დაფრინავს, ეს ნამდვილად ვიცი! მაგრამ ვინ აფრენს, ამაზე წერილის ბოლოს მკითხველებმა იმსჯელონ...

დავიწყეთ თქვენი წერილის ხმამაღლად წაკითხვა და მასზე ჩემი კომენტარების გაკეთება, რომელიც წინასწარ იცოდით, არ გამიჭირდებოდა.

„ადამიანური მოვალეობა უნდა შეგახსენოთ“- მეუბნებით.

მოდით, თქვენს სტრიქონებზე სწრაფად გადავირბინოთ და გავიგოთ, თუ რას ეძახით ადამიანურ მოვალეობას.

იმას, რომ ყოველი ქრისტიანისათვის უდიდესი განკითხვას მიწყოთ და მეუბნებით, აფხაზეთი ქუდზე კაცს ითხოვდა და შენ სად იყავიო! ან კიდევ „წამოსვლისას უფლება აქ წამოიღეთ და მოვალეობა მოიხსენით და იქ დატოვეთ“.

პირველ ბრადღოდებას ასე ვუბახუბებ:

1993 წლის 27 სექტემბერს ალყამოქცეულ სოხუმში ქუთაისის დელეგაციის თვითმფრინავმა რომ პროდუქტი ჩაიტანა, ჩემი, ვაკონკრეტებ, მხოლოდ ჩემს მიერ გამოშვებული გაზეთის რედაქციის მონაპოვარი იყო და სხვისი არავისი.

თვითმფრინავი 24 სექტემბერს, დილის 10 საათზე უნდა გაფრენილიყო. გაზეთ „ახალგაზრდა ქუთაისელის“ რედაქციას, რომლის რედაქტორიც გახლდით მაშინ, 1200 ცალი პური და 4 ტონა სახამთრო სატვირთო მანქანებით მხადყოფნაში ჰქონდა კოპიტანარის აეროპორტში. ფრენა მეუფე კალისტრატეს ლოცვა-კურთხევით გადაიდო 3 დღით, 27 სექტემბრისათვის, რათა დელეგაციას დაამატეს სიმღერისა და ეკვრის ანსამბლი, რომელსაც გამამხნეველი კონცერტი უნდა გაემართა მეომართათვის.

1200 ცალი პური 27 სექტემბრისათვის ძველი იქნებოდა. რაღაც უნდა მეღონა. 24 სექტემბრის შუადღიდან მოყოლებული დავიარეთ თითქმის მთელი სამტრედიის რაიონი, ვარციხე, აჯამეთი... დავდიოდით კარდაკარ და მოსახლეობას პურის სხვა პროდუქტებზე გადაცვლას ვთხოვდით.

26 სექტემბრისათვის, რედაქციის ოფისი სავსე იყო საწებლებით, კომბოსტოთი და ქილა

კონსერვებით. 27 სექტემბერს, იმ დღეს როცა სოხუმში დაცვა, უიული მოგვიკლეს, ქუთაისის დელეგაცია აღმოდებულ სოხუმში ჩავიდა და ჩემი და ჩემი თანატოლების მიერ მოგროვილი საკვები პროდუქტები ჩაიტანა.

ეს დღემდე არსად მითქვამს და დამიწერია... ვამბობ პირველად, იმისათვის, რომ დაგანახოთ, როცა აფხაზეთი ქუდზე კაცს ითხოვდა, სად ვიყავი.

„სამშობლოს სიყვარული, მის მომავალზე ზრუნვა, ქართულ ენაზე საგაზეთო სტატიების წერა და ლამაზი სადღეგრძელოების თქმა კი არაა მამულიშვილური მოვალეობა და საჭვეწო საჭმის კეთება...“ - ამ სიტყვებით იწყება თქვენი წერილის ერთ-ერთი აბზაცი.

მართალი გითხრათ დამაბნია ამ აბზაცმა, ალბათ იმიტომ, რომ აზრი ვერ გამოვიტანე ამ დაულაგებელი წინადადებიდან.

თუკი მოვალეობაზე მესაუბრებით ჩემი იმანო, მაშინ ისიც გახსოვდეთ, რომ თქვენი სამშობლოს სიყვარული მის ენაზე გამართულ საუბარს და პუნქტუაციის წესების შესწავლასაც გავალბებ...

რაც შეეხება ქართულად საგაზეთო სტატიების წერას, მე თუ მკითხავ ჩემი ზურიკელა, ამაზე კარგი მოვალეობა მამულიშვილობას არც შეიძლება ჰქონდეს. ყველა მეზობლო ვერ იქნება, ვიღაცამ მეზობლო გაზრდაც, მეზობლოდ ჩამოყალიბებაც უნდა იტვირთოს. ჰუმბარტიად ქართულ სტატიებზე, შენს სამშობლოს რომ გახსენებს უცხოეთში, ჩამუხლვის საშუალებას, წაბორძიკების უფლებას რომ არ გაძლევს, შეიძლება მეზობლოთა და მამულიშვილოთა მთელი არმია გაიზარდოს.

ან რა შეედრება ქართულად ნათქვამ „გენაცვალეს“, ან სადღეგრძელოს, შენს წარსულს, სიდიადეს, სიამაყეს რომ შეგახსენებს და მხრებში გაგმართავს...

ქართულად სტატიის დაწერა, მას შემდეგ რაც გემო გაუსინჯეთ, ადვილი არ გეგონოთ. არც ქართული გაზეთის გამოშვებაა ამერიკაში ადვილი.

მინდა იცოდეთ, რომ გაზეთში დაბეჭდილი თითოეული სურათი უამრავი უძილო ღამის შედეგადაა მოპოვებული. გაზეთის წინა ნომერს მხოლოდ იმიტომ დააგვიანდა, რომ ვერ შევძელით დროულად მოგვეპოვებინა გეგა კობახიძისა და მედეა ჯაფარიძის სურათები.

მედეა - ქართველი დედის ხატებაა. აბა, მითხარით, დედის დღე შეგვეძლო მოგველოცა მედეას სულის გახსენების გარეშე?!

20 წლის დაგვიანებით დედა საიდუმლოდ დახვრეტილ შვილზე გვესაუბრებოდა... შეიძლებოდა იგი ალგვეჭვა ქართულ ფილმში ლაზარუს როლის შემსრულებლის, პატარა გეგა კობახიძის სურათის გარეშე?!

მინდა გითხრათ, კრიტიკის თვალთ კი არა, უდიდესი მოწიწებით მოეპყარით თითოეულ წერილს, კაბადონს თუ სურათს... მის უკან უამრავი სატელეფონო ზარი საქართველოში, ლოდინში გათენებული ღამე და ჩემი, როგორც

რედაქტორის მიერ ჩადებული ადამიანური ენერჯია დგას...

ამ ენერჯიის საპასუხოდ, ჩემი იმანო, თქვენს წერილს ვიღებთ, რომელშიც მწერთ, რომ თავისუფლების ქვეყანაში იმიტომ მოვედით, რათა თავისუფლად ვლანძლოთ საქართველოს ხალხი.

„საქართველოს ხალხი“ უპირველესად ვარციხის ფრენა არ არის და სრულიად იმსახურებს სწორად მოხსენიებას: „ქართველი ხალხი“...

მიწაზე დაფრინდით!

და კიდევ, თავისუფლების ქვეყანაში ხალხის სალანძლავად არა, მაგრამ თქვენი და თქვენნაირი „დაუნახავი“ ხალხის გამოსაფხიზლებლად მართლაც მოვედით.

„დაუნახავი“ - ზედა აბზაცში ვთქვი... ალბათ ამის თქმის უფლებას თქვენი შემდეგი აბზაცი მაძლევდა: ყველა ქართულ გაზეთს და მით უფრო ამერიკაში დაარსებულ, დაბეჭდილს მკვეთრად უნდა აჩნდეს ქართული სული. თქვენს გაზეთს - „მამული“ პირადულის კვალი თავიდან ბოლომდე წითელი ზოლივით გასდევს.

ჩემი იმანო, ცდებით და ამის დასტურად მინდა მოვიყვანო ციტირება საქართველოში გამოშვებული გაზეთ „ქუთაისის“ 2003 წლის 12 მარტის ნომერში მესამე გვერდზე დაბეჭდილი წერილიდან „ამერიკაში ქართულენოვანი გაზეთის რედაქტორი ქუთაისელია“ (ცნობისათვის, მაშინ გაზეთ „ივერიას“ ვრედაქტორობდი):
- გაზეთში იცვლება თითქმის ყველა ნომრის ფორმატი, თემსტრუქტურა, მაგრამ არ იცვლება ქართული სული და შინ, საქართველოში ღირსეულად დაბრუნების სურვილი და იმედი.

„ვარდს ღერიც და ფესვიც ნაზი აქვსო“ - მეუბნებით.

არ არის მართალი! - გიბრუნებთ თქვენს ნათქვამს თქვენვე. ვარდის ნაზი ნამდვილად არ არის, თუ კი მხედველობაში მის ეკლებს მივიღებთ... ვარდის მხოლოდ ლამაზია... ჩემი სამშობლოსავით ლამაზი!

ისე კი, სულხან-საბამ ნამდვილად არ იცოდა თქვენი ზღაპრი „ჩირქნაობის“ 20-წლიანი გამოცდილება, თორემ ალბათ სხვა მინიშნებას გააკეთებდა თავის „სიტყვის კონაში“ და არც მე შევცდებოდი.

მაგრამ მაინც, გმადლობთ სიმართლისათვის, - იმის თქმა, რომ ვარდის ფესვებს კარგად ადამიანებს უსახსოვრებდით (ალბათ სამეგობრო კარგებად და ცუდებად გყავთ დაყოფილი?), ჩემში სიცილის მომგვრელია, სიცილი კი თქვენი წერილის წაკითხვისას მუდამ თანმდევი ხასიათი თუ განწყობა იყო...

- შეახსენებენ ასლანს მემედის შვილიშვილობასო - თითქმის ამ აზრისაა ის სიტყვები, თქვენ რომ მისახსოვრეთ.

ზოგიერთი ქუჩუნებს, რომ ვატილებს ეკლესიას აქვს, მე კი მაღლობს ვეუბნები ეკლესიას, იმიტომ რომ მათ ვატილებს აქვთ.

ალფონს კარი

დრომ, რომელმაც თქვენი წერილის დაწერის შემდეგ ჩაიჭროლა, საპირისპიროდ დაგვანახა. მაგ სიტყვების წითლად დამბეჭდავმა კარგად იცოდა ასლანის ხასიათიც და ისიც, რომ კვიცი გვარზედ ხტოდა... ფეხი არ დააბიჯოსო, შეახსენებენო, მეუბნებით და გავიწყდებათ, რომ უკვე მერამდენედ

ლია დაინახო, რომელზეც დგას. აქაოდა, შენობის შიგნით მიმდინარე ბინძური თუ სუფთა პოლიტიკის გამო გარედან არ გვესროლონო, თითქმის ასამდე მეტრის სიგრძის და 3 მეტრის სიმაღლის კედელი ჩამოაფარეს ქართული არქიტექტურის უმშვენიერეს ნაგებობას, მე-17 საუკუნით დათარი-

დააბიჯა მემედსაც და მის სსოგნასაც ფეხი მისმა შვილიშვილმა, თუნდაც იმით, რომ სახელოვანი წინაპრის მართლაც დიდებული ძეგლის გახსნას თბილისში არ დასწრებია და არც მადლობა მოუხდია...

რაც შეეხება თქვენს ფრაზას: „ჩანს თქვენ დაქუცმაცებული საქართველო გირჩენიათ მთლიანსა და ძლიერს“... მე ამ ფრაზას განმარტებას არ მივცემ. უბრალოდ, გულით ვილოცებ, რომ ღმერთმა მოგიტევეთ და დაგანახოთ, რასა იქმნთ, რას ღაღადებენ თქვენი ბაგენი?!

„მაგარი ვაჟკაცობაა ყოფილი და ახალი პრეზიდენტების კრიტიკა?“ - ეს თქვენი, დიდი ვაჟკაცის სიტყვებია, რომელიც მაკრიტიკებს, მაგინებს, მეუბნება, რომ საქართველოს დაქუცმაცებულობა მირჩენია, აქ იმისთვის ვარ, რომ ქართველი ხალხი ვლანძლო, და სახელს და გვარს არ მეუბნება თავისას, იმის ვაჟკაცობა არ ყოფნის, რომ ჩირგვებში არ დაიმალოს.

მართლაც მაგარი ვაჟკაციობაა აკრიტიკო პრეზიდენტები, მათი კარიკატურები დაბეჭდო და ქვეშ შენი სახელი და გვარი მიაწერო. და უფრო მეტი ვაჟკაციობაა, ეს გაზეთი პირადად გადასცე ხელში ნიუ-იორკში ჩამოსული პრეზიდენტს და სთხოვო, წაკითხოს...

ასეთი ვაჟკაცობით ნამდვილად ვერ დაიკვებნით თავს ჩემი იმანო!

ვაჟკაცობის თემაზე საუბრისას მეტად კომიკურია და დაუჩერებელია წაკითხოთ და არ დაეთანხმო თქვენი წერილის ბოლოს მოტანილ ილიას სიტყვებს და მის დასასრულს: „ვაი თქვენს ხელში ჩვენს საქართველოს!“

- მართლაც!

რიჩარდ მაილსზე მესაუბრებოდით, კაცური კაციო!

ისიც თქვენნაირი არავაჟკაცი და მშიშარაა. შეგიძლიათ გადითარგმნოთ და წააკითხოთ კიდევ ეს აბზაცი.

- მშიშარა-მეთქი! ახლა იმასაც გეტყვით, რისი ეშინია.

მე-19 საუკუნეში აშენებული თეთრი სახლის დანახვა ვაშინგტონის შორეული მინდვრებიდანაც შეგიძლიათ... თბილისში, მე-17 საუკუნის უნიკალური ნაგებობა, სადაც ახლა ამერიკის საელჩოა განთავსებული, იმ ქუჩიდანაც არ შეგიძ-

ლებულ ძველი თბილისის პასპორტს...

ამის გამო, მანამდე არაფერი გეტყინოთ, სანამ მშიშარა მაილს დაგუჩოქო და მადლობა ვუთხრა.

„ვიზების ტყაპუნზეც“ შემეკამათეთ, მახსოვს.

იმ კონსულის რა ვთქვი, თქვენ რომ ვიზა ჩაგიტყაპუნათ, აქ ჩემს სალანძლავად გამოგიგზავნა, ნიუ იორკში მომავალ ქართული პურის მცხობელს უარით უპასუხა და ამით ჩაკლა ქართული თონის არსებობა ნიუ იორკში.

რაც შეეხება თქვენს რჩევებს... დიდი მადლობა, რომ გაისარჩეთ. თუმცა, თქვენი რჩევების გახიარება აღარ დაგვჭირდა.

ალბათ იმიტომ, რომ გაზეთი 20-გვერდიანია, პირველ გვერდზე გამოტანილი სათაურები თქვენს მიზიდვას ისახავს მიზნად და არ გააჩნია სარჩევის პრეტენზია, თანაც პირველ გვერდზე.

კალენდარს, რომელზეც თქვენ საუბრობთ, სასწავლო ხასიათი არ გააჩნია და ამიტომაც არ ჩავთვალეთ საჭიროდ სურათებზე მიგვეწერა, რომ ეს სურათი ალავერდი იყო და ეს კიდევ ბაგრატი... მთავარია, აეფორიაჩებინე, სამშობლო გაეხსენებინა და მადლის გაკეთების სურვილი ალექსანდრე შენში... ეს იყო დანიშნულება, და თუკი თქვენ ყოველი ქართველისათვის გულის ფიცარზე ამოტვიფრული გელათის დანახვისას წარწერის ძებნა დაიწყეთ, მართლაც წამალი გჭირდებათ, რომელსაც, რაც არ უნდა მწარე იყოს, მაინც უწერენ ავადმყოფს.

თქვენ სამშობლოს არსიყვარული გჭირთ, ქართული ენის უცოდინარობა, მადლის დაუნახაობა, ხიბლში ჩავარდნა, განკითხვის მანია და დროა ექიმს მიმართოთ, სანამ ორგანიზმში ღრმად გაჯდება და სიკვდილიმისილის ბედს არ გაუტოლდება...

მერე გვიან იქნება და განაჩენი აღარ შეიცვლება...

... და კიდევ, მეორეჯერ თუ პასუხის დაწერას შეეცდებით, წააკითხეთ ვინმეს, რომ აზრი მაინც გაგიმართონ წინადადებებში და იმის ღირსი გაგხადონ, რომ გაზეთი „მამული“ გააკრიტიკოთ!

manuCar kaWaxi Ze

სტუდი

ქრისტე აღსდგა!

ვინაშენ მოყვარობილდეთ ვაწილ მასში დაშვილდით სინდორთა ვამო

გიჟიძრია თქვენ, რომ ყველა-
თქონი, რაც შენ გყვება ასევე მეც
მეყვება? რადგან ის რაც შენ გყვება,
ესევე ჩემი თვალის ჩინს.

შენ ბვირთვასი საბ ჩემს თვა-
ლში, უბვირთვასი და მე შეგიყვარ-
ებ შენ, ამიტომაც განსაკუთრებულ
სინაბრულის მანიჭებს შენი
აღზრდა.

ბედებსაც განსაცდელი დაგაც-
დებთ თავს და მცირე მდინარესა-
ვით მთგადგება, მე მინდა იცოდეთ,
რომ **ეს ჩემგან იყო.**

შენი უბღოტობა ჩემს ბალას
ითხვებს და უსათრთხვება შენი
მდგომარეობის იმასში, რომ მთმცე
საშუალოება, ვინაშენ შენთვის.

თუ შენ იმყოფები მძიმე გაბრ-
უნებებში, იმ ადამიანებს შორის,
რომელთაც აბ ესმით შენი, ანგა-
ბრის აბ უწყვრ იმას, რაც შენს
სულს სჭირდება და რომელიც გთ-
ბგუენავენ შენ, **განსთვდეს, ეს ჩე-
მგან იყო.**

მე ვაბ უთვალი, ყველანაირი
გაბრუნების მეუთე, შენ შემთხვე-
ვით ვი აბ აღმზრდი იმ ადგილას,
რომელიც მე მიგიჩინო.

შენ აბ მთხვადი, მთარხოლეთა
მესწავლეობინა შენთვის?! ჰბდა და-
გაყენე ზრესცად იმ გაბრუნებში, იმ
სჯულაში, სადაც ამ გაყვითლის ას-
წავლიან. შენი გაბრუნებ და შენთან
მცხოვრებნი მსალოდ ჩემს ნემას
ასრულეებ.

გაბრუნებებში საბ და თავი
ბლივს გაგაბვს? განსთვდეს ყთ-
ველთვის - **ეს ჩემგან იყო.** ჩემს
სელოშია შენი მაცობრალეობი პეთი-
ლდებობა, მინდა ჩემთან მბრბინ-
ბა და ჩემზე იყო დამბვიდებელი.
ჩემი მარბგი ულევია. **მე მინდა**
რომ შენ დაბწმუნდებ ჩემს დანაბნი-
ბებსა და ებთგელოებაში, მე აბ და-
ვუბვირ იმას, გაბვირ და გითხბან
შენი განსაბრბი - „ბად გწამდა შენი
დმეობრბისაბ“!

ღამღამღამით განიცდი ცან-
ჯვას? განმბრბელი საბ შენს ას-
ლბმლებს? **განსთვდეს, ეს ჩემ-
გან იყო.**

მე ვაბ კაცი ნაცანჯი, ბევრი
განსაცდელი მიგიბია, მე დავუბვირ
განსაცდელიში შენზე, რათა მბმ-
მარბთ და ჩემში ჰბთვლ საბუდამბ
ღამშვიდებ.

მთცყუვდი შენს მეგობარბში ან

ვინმეში, რომლისათვისაც გული
გდებდა ნაბმბებში? **განსთვდეს, ეს
ჩემგან იყო.** მე დავუბვირ, ეს სბმწარბ
შეგყვებდა, რათა შეგყვებ, რათა
უთვალთა ნამდვილი მეგობარბი. მე
მინდა, ყველათქონი მბგდმბდეს ჩემ-
თან შენს ლცვებაში.

ცილი დაგწამა ვინმე? მბმანდებ
ეს საბმე და მბმეცმანებ მე, შენს თავ-
შესაბვარბს, რათა გამაბგბრე „ენის ყბ-
ვილისაგან“ თავის დბმზე ნათულს
გავხდი შენს სბმარბთულს, სალოდ შენი
სამარბთლიანბმა დაემსგავსება შეა-
დებს.

დაინგბა შენი გეგმები? დაეცი
სულთ და დაბლა? **განსთვდეს, ეს
ჩემგან იყო.** შენ აგებდი შენთვის
გეგმებს და მბმეცმანებ მე, რათა მეკუ-
ბრბებინა ისინი, მაგბამ მე მინდა
რომ მე შენ დამბთბმ, წარბმარბთლ შე-
ნი ცხვებებ, მაშინ პასუხისმგებ-
ელი ყველათქონებ მე ვბდებნი, რადგან

**„მე ვარ მწყემსი კეთილი, და ვიცნი ჩემნი იგი და მიციან
ჩემთა მათ. ვითარცა მიცის მე მამამან, ვიცი მეცა მამაი და
სულსა ჩემსა დავჰსდებ ცხოვართათვის“.** (იოანე 10. 14-15)

განსთვდეს, ეს ჩემგან იყო!

ბალიან მბმბია ეს შენთვის და მარბცლ
ვრბ შებლებ გამკლავებებს, რამბოთუ
იარბალი საბ მსალოდ და აბა მბმბედი
პბბი.

იგებე მბულოდნელოდ ყთვითი
წარბმაცვებლბმბები და უბმეღბმამ
მბმცვა შენი გული? **ეს ჩემგან იყო.**
ბადგან მე მინდა, რომ შენი გული და
სული მედამ ანბებელი იყოს ჩემს
თვალწინ და ჩემი სასელით ამარბსე-
ბდებ ამ სულმბკლბმბას.

დიდი სნის მანბილზე აბ იღებ შე-
ნი ასლბმლებისა და ბვირთვასი ადა-
მბინანბისაგან ცნბმებს და სულმბკ-
ლბმბის გამბ უნბუგეშბმბასა და დბც-
ვბნვებში ვარბებნი? იცოდებ - **ეს ჩემგან
იყო,** რადგან ამ წუხილით მე ვცდბდი
შენი ლცვებბის კადნობებბის ბალას

ამ შენი ასლბმლებბის მბმარბთ. შენ
აბ დაავალო მათი მბვარბვლბმბა ყთვ-
ლაღწმბბდა ლვბისმმბმბელს?

მბგბისილა მბმბე ავადმყობბმამ
- დბრბმბთბა თუ უკუბრბებელბმა - და
შენ აღმზრდი მიჯაბვრული შენს სა-
ბრბელზე? იცოდებ **ეს ჩემგან იყო.**
ბადგან მე მინდა, რომ შემიცნებ უთ-
ბლ ლბმბად შენი სსეულოებბივი უბღუ-
ბრბისას და აბ დბცვბინავდებ მბწყვრ-
ული განსაცდელბის გამბ, აბ ეცადებ ჩა-
წვდებ ჩემს გეგმებს, ადამბინბთა სულ-
ბის სსეადასსევა გვბმბთ გადასარჩე-
ბად დაშვებულს, აბამბდ უდბცვბინვ-
ლად მბუდბბიკუ ბედი ჩემს წყალბმბას
შენს მბმარბთ.

ღვწებმბბი ჩემთვის განსაკუთ-
რბული საბმე აღგესრულბმბინა და
ამბის ნაცვლად საბრბელზე მიკბრული
აღმზრდი? იცოდებ **ეს ჩემგან იყო.**
წარბმაცვებბისას შენ ჩაბბრბული იყა-
ვი შენს საბმეებში და მე აბ შემიბლბ
მბმეცვბია შენი თბმბრბი ჩემსკენ. მე
მინდა განსწავლბ ყველაზე ლბმა თბმ-
ბბი, რათა იყო ჩემს სამსასრუბში. მე
მინდა განსწავლბ შენ შეგბბებბა სა-

კუთარბი აბარბმბისა და იმბისა, რომ
ვრბარბებში ენდბმბი საკუთარბ თავს.

ჩემი საბუკუთესლ თანამბმბბბ-
ლები ბბბბბბბბბბ აბბინ ისინი,
ვბნც მბწყვრცილია ცმცსალი მბლ-
ვარბებბისაგან, რათა ისწავლბ
თლბმბა იარბლისა, რომელსაც გა-
ნუწყვრცილი ლცვება ჰბვბია.

მბწყვრული საბ, უცვრად დაბკა-
ვლ მბმბე და საპასუხისმგებლბ მბ-
გლბმარბმბა? წადი ჩემი იმბდბთ, მე
გამარბებ ამ სბმბელიებებს, რადგან
მათთვის გაკუბრბთსა შენ უთვალბმა
ყველა ჩემს გზაზე, ყველათქონებ,
რაც გაკუბრბებ შენი სელოებბთ.

ამ დღეს გამბოვ სელოში კბრბ-
ბელს წმბბდა მბბბბბბთ. ისარბგბ-
ლუ თავისუბლბად, შვილბ ჩემბ!
ყთვული წარბმბმბბბლი დამბკლბ-
ბა, ყთვული შენი შეკბრბცყლბთა სბ-
ცყვბთ, ყთვული მარბსბი შენს სამ-
სასრუბში, რომელიც გამბიწვვებს
შენში გულბსწყვრცას, ყთვული აღ-
ბარბებ შენი უბღუტობბისა და უუ-
ბნარბმბბისა, იყოს ცხებელი ამ მბ-
ბბბბბთ.

**განსთვდეს, რომ ყთვული მარბ-
ცსბ უთლის დარბგებბა!**

ყთვული საწბრბელი შეგყვება
თუ აბა დაჩლბბბბბბ, რადგან ჩა-
ვდებ შენს გულში სბცყვებბი, რომელი-
ბბც მე გამბგბცსადებ შენ დღეს: -

**ეს...
ჩემგან იყო!**

დასაწყისი პაპების წინა ნომრებიდან

'dtkfyb vj cfcvtyl vj tyvfl yty' vj -
Kj l cth; b bkervt, j l f vfl bfyfl &
_ xdytc j wfi[b d] j dhj, s% vt ^ l t -
l f° vfvf l f xtvb eahj cb .v f nfhbtkb

_ vt hf i efi b dffh! _ fkeqkeql f
ubj hub° _ thsb otkb eyl f l fvkj l t, j -
l f° fctsb b'j gbjh, f° _ vtht vfstc
vbe, heyl f° _ , b'zj ^ c[df dthfathb vj b-
abmht l fcothfl ?

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

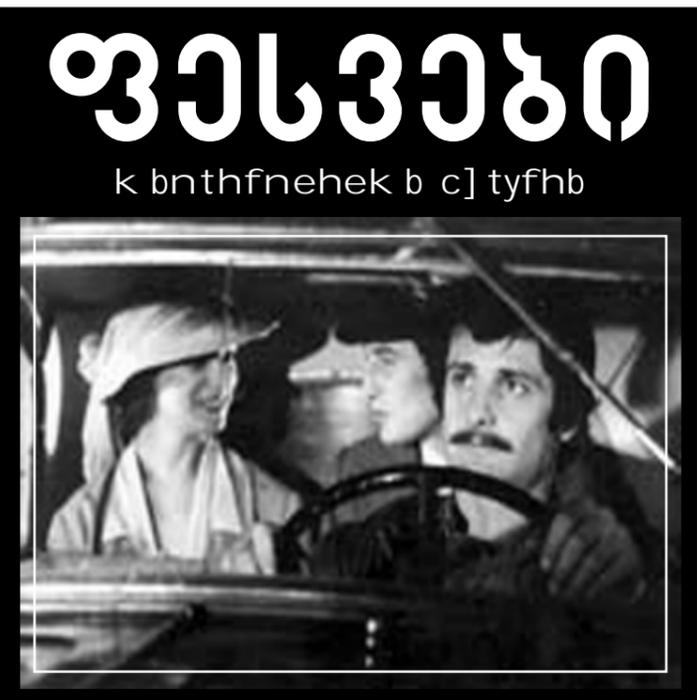
ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

_ rj yncb mexfpt i tb. k t, f v t] b m
d] j dhj, & ubj hubv vhb] [dtk b ufl ffn-
hbtk f
vstkb upf bct ufbthc° bv , bzt, c
rhbyb fh l fe. h f d s t ubj hubc cf[kc
hj v ufecoj h l yty° mthfv smd f%

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv fdl fhi b xfvemt, ek vbyl d-
ht, c v fdkj sdfk b vtht ufvy dk bk
upfc uf[t l f c f h r t i b c e k b t h c z f z f -
y t, f h b' j f h c f l m b c b y b r b c e k f -
k j c° h f q f] f s b j l t v t n h p t b l u y t y m m
e, f l c h e k b u f p b v b c] f l f c f z t v r d t s -
h l i t f r n h b f k f v f y m f y q h b f k b s i t -
d f h l f u e, t i b o° k b c ' d b s t k b a f h l f
u f l f t a y f c f m f h t v b y f c a u f b c v f c] d h t d b c
[v r° o f v j ' d b h t, f l f l f w f [t, b c . f k f v
u b j h u b v r t h l b s c f z t p t v b f [t s m f a c o h f -
a f l u f v j] d f k f c b x m f h t v f y m f y h' t d s f
l f w f w e y b s u f l f l b j l f l f] t v e k s f
c [t e k t, p t a q v e j l f° f m t s - b m b s f o' l t, j -
l f f m h j u j h] b m y f u f l f b f h f a , j h, k t, v f
s f d b l f f q o b t c l f, h r j k t, f c l f v f y m f y f
o b y u f t m f y f o b y r b f h f a t h b x y l f f a
. k b d c v b f u y j r y g c l f c f o v t y l, b x f h -
s j & g b h d t k c f d t v j . h f j , f p t u f l f b o v b -
y l f ' d b s t k b , e h e c b l f u f v j x y l f u p f a
s d f k b f f h b l f c f h r t c° h j v t k i b f] e r f y
x f v j n j d t, e k b u p b c v j y f r d t s b h t r k t -
j l f f v s t k b c b o h f a b s u f e n b f v f y m f -
y f c a

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

ubj hubv vfyfyt cf[ksfy uffxthf
l f j] k c gfnfhfcdbs vbeftkthcfx
_ i fmfh° byekb° xtvj rel hfzf° f b°
, t, j c xfsyfl b l t dca ubj hub vfl k tybcf-
rty ufl fb[hf l f vfyfycb rfhb uffqj &
_ fbqt l f xfsybfyl ofbqat
vfl k tyv f xfsy f bqj l f vfyfyt l f
uj vj dbl f fubj hubv vfyfyt uffmjh k f f

გაგრძელება
შეგვლება ნომერში

რედაქციის ფოსტა

გაზეთ „მამულის“ რედაქციას

დიდი მადლობა მინდა მოგახსენოთ, მე და ჩემმა მეგობრებმა, ბატონ მანუჩარს და მთელს კოლექტივს თქვენი საქმის ძალიან კარგად შესრულებისთვის. ყოველთვის სულმოუთქმელად ველით გაზეთ „მამულის“ ახალი ნომრის გამოსვლას.

გვინდა მთელს კოლექტივს გთხოვოთ, რომ უფრო მეტი ასწავლოთ და უკადაგოთ ქართველ მკითხველს, რომ თანამემამულისგან განსხვავებული აზრის მოსმენა და პატივისცემა ისწავლონ და ნუ გადავლენ პირად შეურაცყოფაზე ასე ადვილად (სამწუხაროდ, ჩვენი მწერალთა აკადემია თუ სახლი, ამას საერთოდ პრობლემად ვერ აღიქვამს, რომ იქნებ თავად მწერლებს ეწერათ რამე დემოკრატიულ - პატრიოტული). ნუ დააჯერებენ საყუთარ თავებს იმაში, რომ განსხვავებული აზრი აუცილებლად სამშობლოს ტალახია. თუ ქართველს რამე კრიტიკული მოსაზრება გაუჩნდა ქართველებზე ან საქართველოზე, ის ნამდვილად არაა ქართველი უნდა იყოსო, ან კიდევ ყველაფერი ეს მისი „გამერიკელების“ და ბაქიაობის ბრალიაო - ნუ იტყვიან.

გთხოვთ წეროთ იმაზე, რომ ადამიანებს სამშობლოს სიყვარული ფანატიზმში და ერთგვარ კერძო-ვანიტეზმში ნუ გადაუხარტვებათ და თავისდა უნებურად პატრიოტობა და ნაციზმი ერთმანეთში ნუ აერევათ. გთხოვთ მიაჩვიოთ თქვენი მკითხველი იმ აზრს, რომ ჩვენი საქართველო ამ დედამიწაზე არსებული სხვა ქვეყნებთანაა, რომელიც უხვად საჭიროებს თავდაუზოგავ მუშაობას, სწავლას, სხვა უფრო განვითარებული ერების თანადგომად-დახმარებას. დაარწმუნეთ ხალხი იმაში, რომ მათი სამშობლო იმაზე მეტი ვერაფრით ვერ იქნება რასაც თვითონ, თავიანთი გონებით და ფიზიკური მუშაობით შექმნიან. ნუ იწყნარებენ საყუთარ თავებს მხოლოდ იმით თუ რა ამბენს თუ დანერგს ჩვენმა წინაპრებმა 9-10 საუკუნის წინ. ნუ იქნებიან იმაში ღრმად დარწმუნებული, რომ სრულიად საქართველოში განათლების დონე მაღალია, როცა პრეზიდენტ სააკაშვილის განცხადებით, საქართველოს მშობლიურ ბავშვების 60% სკოლაში არ ან ვერ დადის. მიახვედრეთ მკითხველნი, რომ მათ დიდ ეროვნულ კულტურაში ეჭვი არავის შეუპარება, მხოლოდ მაშინ, როცა საქართველოს სახელმწიფოებრიობა იქნება უეჭველი და ძლიერი; მაშინ როცა საქართველოში ანონის უხედავობა იდიალებს და სკოლები, უნივერსიტეტები და სხვა ყველა საგანმანათლებლო დაწესებულებები ერთმანეთს საყუთარი სასწავლო პროგრამის სიძლიერით შეეჯიბრება.

პატივცემულო რედაქციის წევრებო, ალბათ მიგვიხვდით საერთოდ რისი თქმაც გვინდოდა. ჩვენ იმედი გვაქვს, რომ შემოიღებთ რაიმე რეზოლუციას თქვენს გაზეთში, რომელსაც დემოკრატიის სფეროში ზოგად საინფორმაციო - საგანმანათლებლო ფანრი ექნება.

უღრმესი მადლობა ყურადღებისა და თქვენს მიერ განუღებელი სამსახურისთვის.

პატივისცემით, **ალექს ჯრაძე, მზია ჯრაძე, მარინა შოგოლაძე და სხვა ადამიანები** **აქტიური პოზიციის ქართველი ახალგაზრდები**

საქართველოს ეროლი აშშ-ში

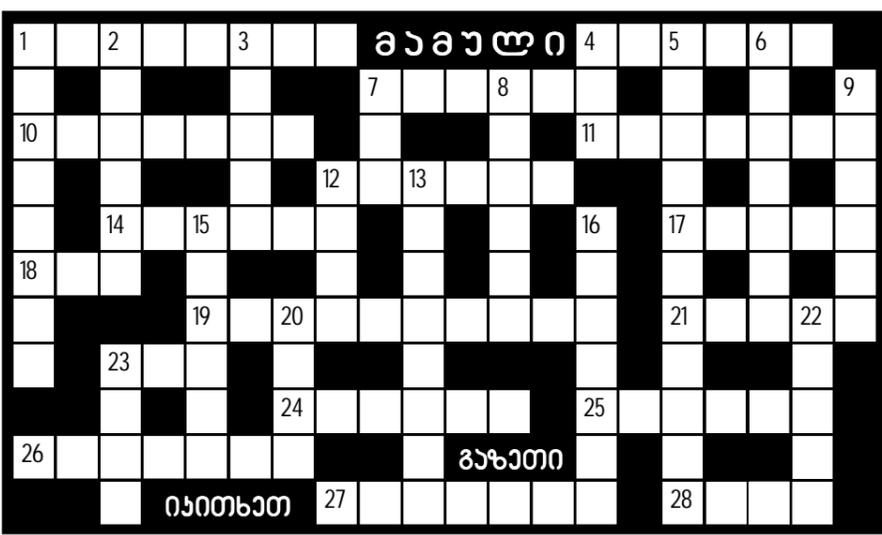
წეზილი გურჯისტანიდან!

უცხოეთში გადასული ქართველებო, სიხარული უღვივი გაქვთ მოგონებად, გახსოვდეთ, რომ ამ მიწაზე დაიბადეთ საქართველოს ბიჭებად და გოგონებად. გახსოვდეთ, რომ სვეტიცხოვლის ყლორტები ხართ და ნახსენები საქართველოს მთის და ველის, დიდხანს ნულარ დაუყოვნებთ უცხო ცის ქვეშ, საქართველო მოუთმუნდოდ ისევ გელით. ისევ გელით ტყის ნაპირას ძველი მუხა, მარგალიტი ისევ სცივია მტირალ ტირიფს, დედა საქსოვს ეჭიდება ძველებურად და ჯირკოზე ჩამომდარია ჩუმად ტირის. ზურმუხტები აქ რომ ყრია, ისე უნდა, ფირუხებით მორთულია ჩვენი ზეცა, სხვა საუნჯე, აქ რომ გელით, სად იქნება,

ეს სიტურფე მორაჯულებს ბოროტ მხეცსაც. აქ არწივი ისევ ყივის ძველებურად და გარდები იკოკრება კოკობებად, გახსოვდეთ, რომ ამ მიწაზე დაიბადეთ საქართველოს ბიჭებად და გოგონებად. ვაზის ზვარში გავლა როგორ გენატრებათ და მტევნები ერთმანეთში გადაწნული, ფეხი შედგით იმ ჯადოსნურ ხალიჩაზე და ერთ წამში მოგირჩება გულის წყლული. ამ სტრიქონებს ნუ გაატანთ ქარს და ნიავს, გაიღვიძოს თქვენში ტკბილმა მოგონებამ, გაიხსენეთ; ამ მიწაზე დაიბადეთ საქართველოს ბიჭებად და გოგონებად.

მალონა ნიჭარაძე
ლოცუბი

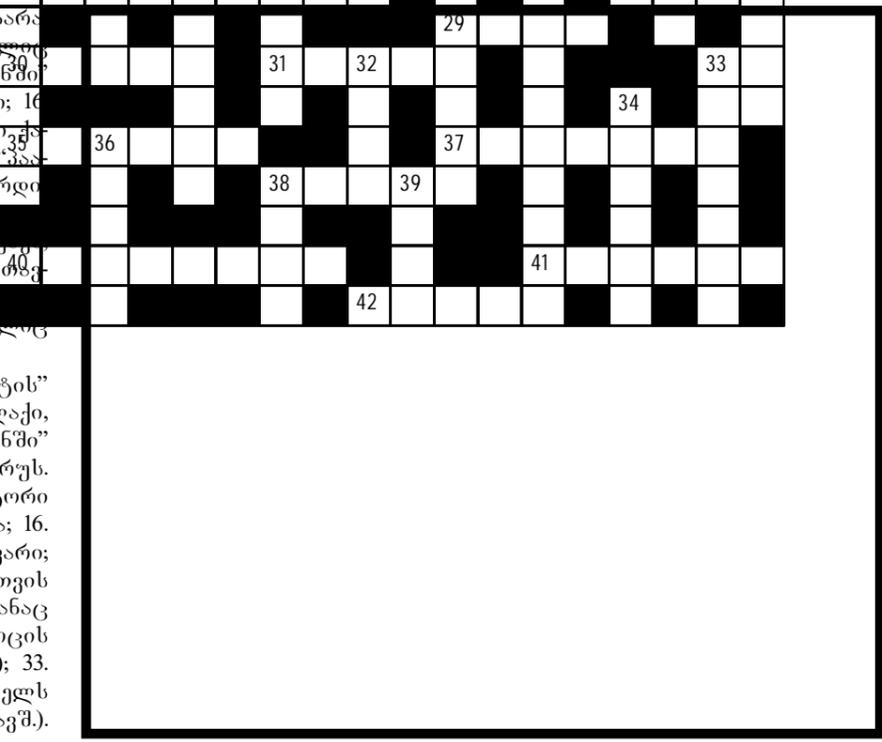
კროსვორდი

Tarazul ad: 1. "თუთის ეშხში" შესული აბრაგი; 4. მატარებლის "ქანიანი" სადგომი; 7. "ლადას" მარკის მაგარი რკინა; 10. "ნამიანი და ქერიანი" გაყინული თოვლი; 11. "უზნეური" დიდგვაროვანი; 12. "ჩამით" აღებული გამხმარი ხილი; 14. "დარიან" ამინდში გაყინალებული ქალი; 17. მდინარე რომელმაც "რიო ღწში" ჩაიტანა; 18. "ინაურის" ბუნებრივი საღებავი; 19. სამკითხაო წიგნი, რომელშიც მის ნაწილში 20. "იღვტს" მეტობატი ცხე... 23. ერთნაბრი ქულები "გერგატზე"; 24. ის... 25. ... სასქელმწიფო... 28. ... 27. ...

horizontal i: 3. "ურვა მორეული" ბატონის მოადგილე; 6. "ორმა" რაც ამოთხარს 8. "კრამიტებზე მორბენალი "ოსის" შეჯიბრი; 11. რუსი კომპოზიტორი, რომელიც ნტებს "ნაგავში" ყრიადა (რუს. კავშ.); 13. პოეტი, რომლის გულითვისაც "ბაიამ რიონში" დაიხრო თავი; 14. მცენარე, რომელზეც "ლია და ანა" ეკიდებოდნენ ჯუნგლებში; 16. "ლოკას" დამცინავი ლაპარაკი "ქილაში"; 18. "დივანზე" გასაგორებელი საქმიანლი; 20. ციხესიმაგრე, რომლის "იატაკზე" "აკრობატი" დახტოდა (რუს. კავშ.); 21. ტას" შექმნილ პროდუქტზე "ტენტის" გადაფარების აღების უფლება; 23. "ვანში გარდმო" გავრცელებული ხელოვნების მიმდინარეობა; 27. რამდენი სეხნიაა ქარკვარტეტი? 29. "ლარისას" საუნჯე; 30. მცენარე, რომლისაგანაც "ვიტას" ამზადებენ; 31. ტბა, რომელზედაც შაბათობით "ორ-ორმა" უნდა იაროს; 35. ყაჩაღი, რომელსაც "ში" "კეტი რეკეს"; 37. რომელი პოსეიდონი; 38. "ბროლიას" თავზე დამსხვრეული ფასი მინა; 40. "ოსი", რომელმაც ბევრი "ესკიმო" შეჭამა; 41. მებრძოლი ქალი, რომელიც "ვეშაპი არ არის" (ფილმ. და რუს. კავშ.); 42. "ტორებით" საჭმელი ნამცხვარი.

vertikal i: 1. მუსიკალური "დარიანი" და "ტარიანი" ყუთი; 2. "ასი სორტის" მქონე ქართული ბომბონიერი; 4. "შუების" მოყვარულთა სპორტის სახეობა; 5. ქალაქი, სადაც "ონამ" და "ვერამ" რომეოსა და ჯულიეტას ნამცხვარი გამოუცხო; 7. "პანტიანში" შეჭრილი დამპყრობელი; 10. ცხოველი, რომელსაც "შუბლზე ანტენა" ამოუვიდა (რუს. კავშ.); 12. "მილისგუდა" იაპონური ფორმა (რუს. კავშ.); 14. "ფურცლოვანი" კომპოზიტორი (რუს. კავშ.); 15. გზავნილი, "ამან ნათიას" ფოსტის საშუალებით რომ გაუგზავნა; 16. "ქვასავით" ნახშირი; 17. "ლერის" მიერ "ჯამში" დარგული მცენარე; 19. ჩარის ნახევარი; 22. "ლიონში" მოხარშული "ბუს" წვენი; 24. "გრანტის" კარგად დამუშავებისათვის მიღებული ჯილდო; 25. "მთაში მორბენალი ბელურა; 26. შემაღლება, რომლიდანაც "ტრაპაიძე" გადმოხტა, ერთი "მილი" იფრინა და კისერი მოიტეხა; 28. ცხვირსახოცის ქურდი ჯაფარის თუთიყუში (მულტფ. კავშ.); 32. "ვირების" ქალაქი (რუს. კავშ.); 33. "პრიმიტიული" მაიმუნი; 34. "მუშტიანი" ბობოლა (რუს. კავშ.); 36. რა ეგონა კახელს მადარინის გული? 38. "ოსი" შუვი; 39. კაცი, რომელმაც "კვერცხი დადო" (სიმღ. კავშ.).

მედეა სიხარულიძე
საქართველოს
გამოჩენილი არტისტი

ზაზა სიდამონიძე
ტენორი, მრავალგზის
საერთაშორისო კილოდოს
მფლობელი

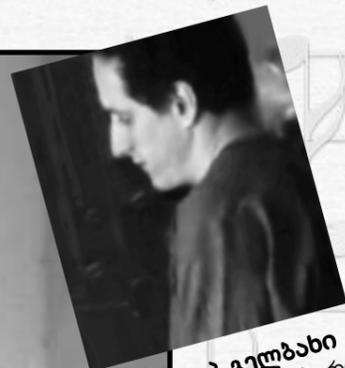
თამილა ზატიაშვილი
თბილისის ფილარმონიის
სოლისტი

კვირას, 2 მაისს, საღამოს 6:30-ზე
ლიანა ირემაშვილი გიჟვეთ
ქართული და რუსული რომანსების

სკლავოზა

ლიანა მჭედლიშვილი
მხატვარი

ვილიამ გულბახი
პიანისტი, საერთაშორისო
ფესტივალის ლაურეატი

მადონა ირემაშვილი
ვოკალისტი

STEPPING OUT STUDIOS

37 West 26th street, 9th Floor
Between 6th ave & Broadway

ბილეთის ფასი 20\$, შეგიძლიათ
შეიძინოთ კონცერტის დაწყებამდე ან
ტელეფონზე: 917-756-3856; 97-690-1490;
718-282-2355; 631-523-2474

შეგიძლიათ გამოიწიროთ
სასლიდან გაღსვლა:

[609] 517-2278
[347]724-0770

კალენდარი
შეგიძლიათ
შეიძინოთ:

ქართული
ჭურჭი

265 Neptune Ave.
Brooklyn, NY 11235

Caucasus
Express

471 Brighton Beach Ave.
Brooklyn, NY 11235

253 Brighton beach
БЕЛЫЕ НОЧИ
МАГАЗИН РУССКОЙ КНИГИ

Discount Store +
2910 Brighton 8th Street
Brooklyn, NY 11235

Lauma Store
1037 Brighton Beach Ave

Hallmark

Bus Terminal
625 8th Avenue
New York City, NY 10018

უეიქინათ

პირველი თვე

ქართული ყაღვიბის მფლობელი

საერო და საეკლესიო
დღესასწაულები, მარხვისა და
ხსნილის თარიღები, ქართული
ლექსები, ლოცვები, შესანიშნავი
საქართველოს ხედეები,
უწმიდესის მილოცვები...